

Ochii și nasul

Gheorghe Asachi

Urma ceartă dineoare între ochi ș-un nas vecin,
Cui din doi, după dreptate, ochelarii se cuvin?
Advocat se făcu limba și pe nas îl apăra,
Iar urechea, prezidentul, a ei ziceri asculta.
Atunci limba, cu talent,
Au zis către prezident:
Dreaptă pleacă-ni, ureche,
Să auzi dovezi o mie,
Prin înscris și mărturie,
Cum de epoca cea veche
Neam de nas, tot necurmat,
Ochelarii au purtat
Și-i să cade ca moșie
Trecută-n paragrafie.
O comisie de mazili,
Rânduită chiar pe nas,
Au găsit între movili
Brazda ce-ochelarii au tras.
Tribunalul va ierta,
Se pot pilde arăta:
Fața dacă ar fi rămas
De-ntâmplări să n-aibă nas,
Cine ar fi acel măgar
Ca să poarte ochelari?
Din aceste, lămurit,
După legi am dovedit
Cum că pentru nas anume
Ochelarii s-au urzit,
Ș-ochelarilor în lume
Post pe nas s-au rânduit!

La această limbuție
Bravo-n sală au răsunit,
Iar nasul de bucurie
De trei ori au strănutat.
Dar ghibace a noastră limbă
A ei sistemă o schimbă
Și chiar pentru altă parte
Paragrafuri tot din carte
Așaenerate au scos
Că au dovedit pe dos,
Fără nici un pic favor,
Nici prepus de strâmbătate,

Cum că ochii au dreptate
Peste ochelarii lor.
Dar urechea, care-n faptă
A limbii au înțeleș
Mituirea în proces,
Hotărârea-ncheie dreaptă:
Nasul drit de proprietar
Aibă peste ochelari,
Ochii se vor mărgini
Prin ii numai a privi.